

Μεγάλη Τεσσαρακοστή

Ένα πνευματικό ταξίδι
πρός τὸ **Τέλος** τοῦ **παλαιοῦ**
καὶ τὴν **Ἀρχή** τοῦ **νέου**

■ «...Καὶ τὸ μὲν Σάββατον ἡσύχασαν κατὰ τὴν ἐντολήν...»

Ὁ Τάφος τοῦ Χριστοῦ* Ἡσυχία - Ἐτοιμασία - «Συνετάφημεν»

Τὸ Μέγα Σάββατο ἡ Ἐκκλησία μας στρέφει τὴν προσοχή της στὸν Τάφο τοῦ Κυρίου μας.

Καμία ἡμέρα τοῦ λειτουργικοῦ ἔτους δὲν παρουσιάζει πιὸ σύνθετο χαρακτήρα ἀπὸ τὸ Μέγα Σάββατο, καθὼς ἡ ἡμέρα αὐτὴ μετέχει ταυτοχρόνως καὶ τῆς θλίψεως τῶν Παθῶν καὶ τῆς χαρᾶς τῆς Ἀναστάσεως. **Ἡ** Ἑορτὴ τοῦ Πάσχα, ποὺ πλησιάζει ὄλο καὶ περισσότερο, κατακτᾷ τελικᾶ τὸ μεγαλύτερο κομμάτι τοῦ Μεγάλου Σαββάτου.

* * *

Ἄς σταθοῦμε μερικὲς στιγμὲς δίπλα στὸν Τάφο τοῦ Κυρίου μας.

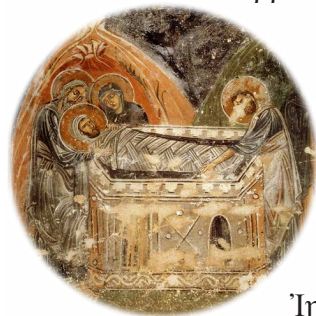
Δύο ἀποσπάσματα ἀπὸ τὴν Καινὴ Διαθήκη θὰ μᾶς βοηθήσουν νὰ πάρουμε τὸ μήνυμα τοῦ Μεγάλου Σαββάτου.

Τὸ πρῶτο μᾶς τὸ δίνει ὁ Εὐαγγελιστὴς Λουκᾶς:

● «Κατακολουθήσασαι δὲ αἱ γυναῖκες, αἵτινες ἦσαν συνεληλυθῦσαι Αὐτῷ ἐκ τῆς Γαλιλαίας, ἐθεάσαντο τὸ μνημεῖον καὶ ὡς ἐτέθη τὸ Σῶμα Αὐτοῦ, ὑποστρέψασαι δὲ ἠτοίμασαν ἀρώματα καὶ μύρα, καὶ τὸ μὲν Σάββατον ἡσύχασαν κατὰ τὴν ἐντολήν...».

Στὴν ζωὴ κάθε μαθητοῦ τοῦ Ἰησοῦ ὑπάρχουν περίοδοι ποὺ ὁ Διδάσκαλος φαίνεται νὰ ἔχει ἀποσυρθεῖ καὶ νὰ ἀπουσιάζει. **Εἶναι** κατὰ κάποιον τρόπο στὸν τάφο.

Οἱ γυναῖκες τῆς Γαλιλαίας μᾶς ὑποδεικνύουν ποιά θὰ πρέπει νὰ εἶναι ἡ στάση μας αὐτὲς τὲς στιγμὲς: εἶδαν τὸν τάφο, ἤξεραν ποῦ ἦταν ὁ Ἰησοῦς.

Και ἐμεῖς, ἀκόμη κι' ὅταν ὁ Ἰησοῦς μοιάζει νὰ μὴν ἀπαντᾷ, ἀκόμη κι' ἂν παραμένει ἀόρατος, δὲν θὰ πρέπει νὰ ἀμφιβάλλουμε, ὅτι **εἶναι ἐδῶ**. **Τὸ** βλέμμα μας πρέπει νὰ παραμένει καρφωμένο, ἂν ὄχι ἐπάνω Του, τουλάχιστον πρὸς τὴν δική Του κατεύθυνση.

Οἱ γυναῖκες δὲν μένουν ἄπρακτες. **Δὲν** λένε:

«Τώρα πιά δὲν γίνεται τίποτε...». **Ἐτοιμάσαν** ἀρώματα γιὰ νὰ ἀλείψουν τὸ Σῶμά Του. **Συνεχίζουν** νὰ τὸ τιμοῦν, ἀκόμη καὶ τώρα πού κεῖται χωρὶς ζωῆ.

Παρομοίως, καὶ κατὰ τὶς περιόδους πού ὁ Ἰησοῦς *σιωπᾷ* καὶ *κρύβεται*, ἄς μὴ σταματᾷμε νὰ Τὸν ἔχουμε στὸ κέντρο τῆς λατρείας μας. **Ἄς** ἐτοιμάσουμε μύρα – *μύρα ἀγάπης καὶ καλῶν ἔργων* – γιὰ νὰ προσφέρουμε, ἤδη ἀπὸ τώρα στὸν Φίλο πού δὲν βλέπουμε, ἀλλὰ ὅταν καὶ πάλι μᾶς χαρίσει τὴν *παρουσία* Του, γιὰ τὸ ξέρομε ὅτι αὐτὸ θὰ συμβεῖ.

Στις ἐτοιμασίες τῶν γυναικῶν δὲν ὑπάρχει ἴχνος ἐκνευρισμοῦ· τηροῦν τὴν ἀργία τοῦ Σαββάτου, ξεκουράζονται.

Ἡ περίοδος πού ὁ Ἰησοῦς εἶναι στὸν *τάφο*, εἶναι ἡ *μυστική, κεκρυμμένη περίοδος τῆς ζωῆς μας κοντὰ Του, μαζὶ Του, ὁ χρόνος τῆς ἀναμονῆς καὶ τῆς σιωπῆς*. **Τὸ** Μέγα Σάββατο εἶναι ἡ *γιορτὴ τῶν μυστικῶν Του φίλων*, τοὺς ὁποίους ὁ κόσμος ἀγνοεῖ καὶ πού ἐκεῖνοι δὲν θέλουν νὰ γίνουν γνωστοί, παρὰ μόνο στὸν Ἴδιο.

Ἡ εἰρήνη τοῦ Μεγάλου Σαββάτου εἶναι στραμμένη πρὸς τὸ μεγάλο γεγονός τοῦ πρωῒνου τῆς Κυριακῆς, πρὸς τὴν δύναμη καὶ τὴν χαρὰ τῆς Αναστάσεως. **Ἀλλὰ** αὐτὴ ἡ εἰρήνη **πρέπει νὰ διατηρηθεῖ**: αὐτὲς ἀκριβῶς οἱ ἐξωτερικὲς προετοιμασίες γιὰ τὸ Πάσχα εἰσβάλλουν καὶ ἐμποδίζουν πολλοὺς ἀπὸ τοὺς πιστοὺς νὰ διατηρήσουν τὴν ἀτμόσφαιρα τῆς ἡσυχίας καὶ τῆς σιωπῆς.

* * *

Ἄς διαβάσουμε ἐπίσης γιὰ ἄλλη μιὰ φορὰ τὰ λόγια τοῦ ἀποστόλου Παύλου πρὸς τοὺς Ρωμαίους:

• **«Συνετάφημε** οὖν Αὐτῷ διὰ τοῦ βαπτίσματος εἰς τὸν θάνατον... **Οὕτω** καὶ ἡμεῖς λογιζέσθε ἑαυτοὺς νεκροὺς μὲν εἶναι τῇ ἀμαρτία ζώντας δὲ τῷ Θεῷ ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ τῷ Κυρίῳ ἡμῶν» (Ρωμ. C' 4, 11).

Ἄν μπορούσα νὰ πειστῶ, ὅτι ἔχω πεθάνει μαζὶ μὲ τὸν Χριστό, ἔχω ταφεῖ μαζὶ μὲ Αὐτόν, ἡ πνευματικὴ μου ζωὴ θὰ γινόταν τόσο πιὸ ἀπλὴ καὶ τόσο πιὸ εὐκόλη.

Σὲ κάθε πειρασμό, σὲ καθετὶ πού ἐκτρέπει τὴν προσοχή μου ἀπὸ τὸ ἕνα καὶ μοναδικὸ «οὔ ἐστι χρεία», θὰ ἀπαντοῦσα. **«Τί νὰ τὸ κάνω; Ἐχω πεθάνει. Εἶμαι στὸν τάφο τοῦ Διδασκάλου μου»**.

Ἄντι νὰ συζητῶ καὶ νὰ μάχομαι μετὰ τὴν ζωὴ, θὰ τοποθετούμην ἐξ' ἀρχῆς ἀπὸ τὴν ἄλλη πλευρὰ (ἐννοεῖται, ὅτι πρόκειται γιὰ τὶς ἁμαρτωλῆς ἐπιθυμίες), καὶ νεκρὸς γιὰ τὸν κόσμον τῆς ἁμαρτίας, θὰ ζοῦσα πᾶς μόνιμως «ἐν Χριστῷ».

Πρόκειται ἐδῶ γιὰ μιὰ πνευματικὴ τακτικὴ τοῦ νὰ «συνθάπτομαι» μετὰ τὸν Κύριό μου, τακτικὴ ἀποτελεσματικὴ καὶ προσιτὴ ὑπὸ ὅλες τὶς συνθήκες.

(*) Lev Gillet, ἐνὸς Μοναχοῦ τῆς Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας, Πασχαλινὴ κατάνυξις, σελ. 97-100, ἐκδόσεις «Ἀκρίτας», 1η ἔκδοσις, Ἀθήνα, 2009. • Ἐπιμέλ. ἡμετ.